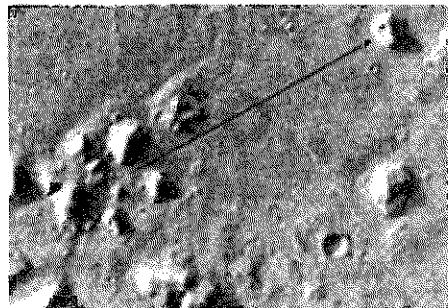

Arnošt Vašíček

VESMÍRNÉ PŘÍZRAKY

ODKUD A PROČ PŘICHÁZEJÍ

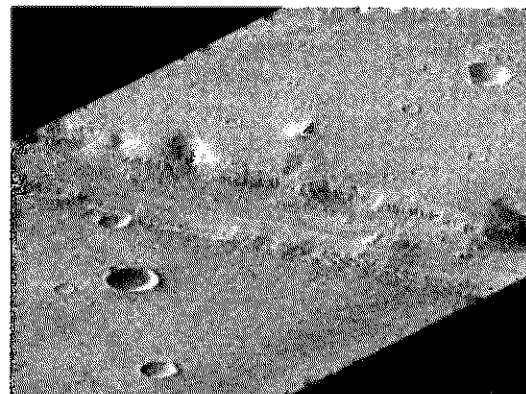
Pyramidové útvary (vlevo od Tváře) dosahují výše až 800 metrů.

DiPietro doslova ztuhl překvapením. Před sebou měl „vyvýšený obraz tváře, podobné lidské“.

Okamžitě přizval ke spolupráci dalšího vědce, Gregoryho Molenaara, aby s pomocí nejmodernější techniky zesílili kontrast, zrekonstruovali nezřetelná místa a pokusili se získat co nejvěrnější podobu zachyceného objektu. Chtěli tak potvrdit nebo vyvrátit tradiční domněnku skeptiků, že jde jen o optický klam. Ukázalo se, že polovina tváře, ozářená slunečním světlem, zahrnuje oční jamku, hřbet nosu, ústa, bradu a začínající vlasový porost, což nelze označit za náhodnou hru světla a stínu.

Aby měli větší jistotu, oba vědci znovu důkladně prohlédli i další snímky této oblasti. Přitom objevili ještě jeden obrázek „tváře z Marsu“, který sonda Viking pořídila 35 dní po prvním záběru. Tentokrát se ovšem pohybovala po nižší oběžné dráze, Slunce stálo v jiné poloze, lišil se i úhel nastavení kamery. Druhý snímek přinesl další zajímavé detaily, a navíc odhalil, že o několik kilometrů dále stojí hned několik pravidelných formací. Některé připomínají pyramidy, jiné mají kupole.

Možná bychom se dozvěděli mnohem víc, ale z neznámých důvodů byla k výzkumu uvolněna jen pětina záběrů. Okolo 240 tisíc dalších snímků NASA neposkytl a stále je drží ve svém archivu. Vyskytlo se podezření, že určité materiály

Je na tomto záběru stará marťanská cesta?

záměrně utajuje a že některé sondy odhalily na Marsu daleko více, než bylo oficiálně sděleno.

O více než dvacet let později NASA na základě nových fotografií sdělil, že se skutečně jedná o hru světla a stínu. Údajná tvář je prý jen obyčejný kopec o rozměrech tři krát dva kilometry s několika výstupky a brázdami vytvořenými erozí. Pochybnosti ale zůstaly. Zvláště když se ukázalo, že byla použita metoda, při níž se výsledný obraz skládal z několika záběrů. Navíc následný výzkum přinesl nová překvapení.

Americký badatel a astronom Thomas Van Flandern zkoumal snímky, které v oblasti Cydonia pořídila sonda Mars Global Surveyor. Na některých se objevují útvary, které lze jen stěží považovat za dílo geologických procesů. V jednom místě se tyčí obrovská kupole. Tak nějak by vypadala kruhová budova utopená pod nánosy prachu. Kousek od ní se táhne široká rovná linie připomínající cestu. To přispělo ke zrodu hypotézy, podle níž pyramidový komplex a kupolovité budovy tvořily město na pobřeží. Kopec, na němž se zračí tvář, je pozůstatkem ostrova.

Největší údiv vyvolal další kamenný obličej. Jeho čelo jako by zdobila koruna. Díky tomu získal honosné jméno Vesmír-

Velký vizionář A. C. Clark byl možná až jasnozřivě přesný. V jeho Vesmírné odyssei vespělá mimozemská civilizace zanechává lidstvu poselství v podobě tajemného obelisku na odvrácené straně Měsíce. Teprve jeho objevením začíná skutečné vesmírné dobrodružství člověka.

A co když byla lafka nastavena ještě výše a zpráva byla zanechána o pořádný kus dál? Její nalezení na Marsu je jakousi zkouškou z dospělosti. Pokud jste se dostali až sem, jste zralí na kontakt.

Útoky neznámých?

Deník The New York Times otiskl 1. září 1987 fotografii zvláštního nálezu z Antarktidy. Záhadné cosi vypadalo jako odštípnutý kus zdiva složený ze čtyř cihlám podobných, uměle opracovaných pravoúhlých kamenů. Analýza prokázala, že hornina nepochybně pochází z Marsu. Jak se k nám ale dostala? Byla nějakou obrovskou silou, snad výbuchem sopky nebo nárazem asteroidu, vytržena ze svého původního místa a po dlouhém letu kosmickým prostorem dopadla na Zemi jako meteorit? Je pozůstatkem něčeho, co bylo vyrobeno na Rudé planetě a záměrně přivezeno k nám? Pokud ano, kým?

„Protože nepředpokládáme, že by pozemšťané měli před desítkami tisíc či dokonce před půl milionem let vysoce vyvinutou civilizaci či techniku tak vyspělou, aby jim umožnila létat vesmírem, dostat se na Mars a, mezi jinými, vystavět tam monumenty včetně Tváře, logicky nám zbývají dvě další možnosti. První z nich je ta, že se na Marsu vyvinuly inteligentní bytosti, které nejenže se zabývaly megalitickými stavbami, ale shodou okolností i vypadaly jako my. Ovšem vzhledem

k absenci bytí i jen mikroorganismů v půdě Marsu (*v poslední době byly na Marsu objeveny horniny se stopami, o nichž vědci soudí, že mohou být pozůstatkem činnosti mikroorganismů – pozn. aut.*), nemluvě o rostlinstvu a zvířené, která by mimo jiné zajistila humanoidním Marfanům výživu, se zdá být vznik marfanské populace příbuzné pozemšťanům nepravděpodobný. Jedinou zbývající přijatelnou alternativou je ta, že někdo, ani z Marsu, ani ze Země, kdo byl schopen cestovat vesmírem už před půl milionem let, navštívil tuto část sluneční soustavy a zůstal; a pak po sobě zanechal monumenty jak na Zemi, tak na Marsu,“ míní Zecharia Sitchin a v duchu svých knih předpokládá, že to byli Anunnakové ze vzdálené planety Nibiru. Právě na Marsu prý přestupovali a překládali náklad z obrovských meziplanetárních lodí do menších plavidel, s nimiž pak přistávali na Zemi.

Má to svou logiku. Podobně uvažují i naši konstruktéři. Stav beztlíže na orbitální dráze nebo menší přitažlivost na Marsu a Měsíci umožňují snadný start i velmi hmotným objektům, zatímco mnohem větší přitažlivost Země by překonávaly jen menší stroje.

Anunnakové, ony tajemné bytosti z kosmu, které vypadaly jako my a o nichž vyprávějí sumerské a biblické texty i některé další starověké mytologie, měli přiletět před 445 tisíci lety. Zemi tedy už dávno opustili. (?) Jenže na Marsu a v jeho blízkosti jako by stále kdosi byl, jako by právě tam byla udržována v provozu základna mimozemské civilizace.

Skoro se zdá, že někdo neznámý rozhoduje o tom, co vše může lidstvo na Rudé planetě odhalit a co mu prozatím zůstane utajeno. Některé sondy byly zničeny takřka okamžitě, když se objevily v dosahu. Jiné nějaký čas úspěšně plnily svůj program, ale pak, jako kdyby se dotkly něčeho zapovězeného, záhadná porucha je navždy zastavila. Okolnosti byly většinou velmi tajemné. Nepodařilo se zjistit, co se vlastně stalo.

ta se může zdát pozemskému pozorovateli lehce nahnědlá. Venuše, po Měsíci druhý nejjasnější objekt na noční obloze, si právem zaslouží být namalována zářící bělobou a Mars je nezpochybnitelně narudlý. Ale odkud milí Aboriginové před tisíci lety věděli, že mají Zemi nakreslit modrou? Takhle se naše planeta jeví jen při pohledu z vesmíru. Pokud neopustíte její povrch, nemáte o tom ani tušení. Celá záhada má ještě jeden, ryze technický háček. Aboriginové modrou barvu jinde nepoužívali, pravděpodobně ji vůbec neuměli vyrobit.

Kdo tedy zanechal záhadnou malbu na skále? Byli to tajemní cizinci, kteří podle aboriginské legendy kdysi dávno přiletěli na křídlech velkých ptáků a přistáli nejprve na ostrově Nová Guinea a pak i v Austrálii? V obou územích vybudovali velká megalitická díla a postavili pyramidy. Dnes už jejich stavby nemůžeme vidět, protože skoro všechny později pohltil oceán.

Když roztál ledový příkrov na severní polokouli, hladina moří se zvýšila až o čtyřicet metrů a neodvratně zalila četné menší ostrovy, které umožňovaly migraci z jihovýchodní Asie do Austrálie. Pod vodou zmizely i pobřežní oblasti Nové Guineje a „okraje“ jižního kontinentu. Moderní věda odhalila, že k tomu došlo před deseti až jedenácti tisíci lety. Takže se musíme znovu ptát: Jak je možné, že o zvednutí mořské hladiny Aboriginové vědí od dávnověku?

Písemné záznamy si nevedou. Jednotlivé kmeny veškeré vědomosti předávají z generace na generaci prostřednictvím příběhů a písní, kreseb na kůře a jeskynních maleb. Nic není časem změněno, původní informace přežívají i několik tisíc let v původní podobě. Že to není možné?

Důkaz přinesli autoři CD-Romu Australis. Ve starých novinových archivech našli článek, který teprve v dnešní době nabyl na zajímavosti. V roce 1857 redaktor publikace Fakta

a čísla zaznamenal výpověď jednoho evropského osadníka ze státu Victoria, který tvrdil, že mu před třemi lety vyprávěl domorodec z oblasti Mount Macedon pozoruhodnou legendu. Děd tohoto domorodce si prý pamatoval, jak plul na své kánoji po řece Yarra, která dnes protéká Melbourne, až k dnešnímu ústí zátoky Port Phillip Bay, kde se prý řeka Yarra vlévala do moře. V roce 1975, tedy téměř po 120 letech od zápisu tohoto rozhovoru, bylo opravdu potvrzeno, že vlivem kolísání hladiny oceánu tato řeka tekla až do míst, kde je nyní ústí zálivu. Naposledy to tak bylo před 1500 lety! Na svoji cestu kánoí si tak dozajista nepamatoval děd domorodce, ale jeho velmi vzdálený prapředek. Tato informace se předávala bez ztráty pravdivosti po více než sedmdesát generací, což je naprosto neuvěřitelné.

Jestliže jsou aboriginské legendy přesné i v maličkostech, nelze je podezírat, že by zkrášlovaly tak významnou událost, jakou je kontakt s mnohem vyspělejší civilizací. Navíc když její představitelé sestoupili z nebes.

Skafandry a zázračné zbraně

Na vysokých skalních stěnách a v jeskyních v oblasti Kimberley a poblíž Alice Springs jsou namalovány postavy Wandjiny. Tyto mytické bytosti jsou spojovány s hromem, bleskem a deštěm. Etnografové proto soudí, že jde o klasická přírodní božstva. A co když projevy bouřky připomínaly záblesky ostrého světla a silný, burácivý hluk doprovázející přistání těchto tajemných stvoření?

K této úvaze mne přivedl zvláštní detail jedné z aboriginských kreseb. Jeho podoba odpovídá obvyklému ztvárnění létajícího stroje egyptského boha Hora.

ní posvátného ohně. Když kněz držel lebku v určitém úhlu ke slunci, působila jako lupa a lom slunečních paprsků dal vzniknout širokému plamennému jazyku, který vyšlehl z ústního otvoru. Tak se prý dá vysvětlit, proč má jako jediná ze všech pohyblivou čelist.

Odborník na křišťál, Frank Dorland, po letitém zkoumání došel k závěru, že „... tato lebka občas mění barvu, někdy se zaplní mlhou, vydává ‚prchavou vůni‘ a zvláštní zvonivé zvuky, zobrazuje horstva, chrámy a řadu dalších objektů, a jednou za několik minut ji obklopovala svatozář“.

Ti, kdo s lebkou přišli do styku, tvrdili, že se jim zrychlil tep, svaly na ruce a nohy se napjaly a jejich oči jako by byly vtahovány do prázdných očí lebky.

Dorland se domnívá, že tyto účinky nemají podstatu fyzikální, ale halucinativní, podnícenou strukturou křišťálu lebky.

„Podle legendy starověkého indiánského kmene ‚Stočené vlasy‘ existoval soubor třinácti ‚křišťálových lebek‘. Tyto lebky byly spojeny s dvanácti nebeskými obydlenými planetami a původně byly uloženy v pyramidě v kruhovém centru tvořící se velké síly. Třináctá, největší křišťálová lebka, reprezentující kolektivní vědomí ostatních dvanácti, byla umístěna ve středu kruhu, na něm bylo rozmístěno ostatních dvanáct. Kruhová formace dvanácti křišťálových lebek s jednou větší křišťálovou lebkou ve středu byla známá jako ‚Arka‘ a podle sdělení Melchizedeka byla přinesena přes Egypt do Ameriky kněžími Thotha z Atlantidy.“

Tato informace koluje po internetu, aniž by se dalo zjistit, odkud autor čerpal a co je vlastně zač ten „kmen Stočených vlasů“. Další neověřená zpráva sděluje, že lebek je přes dvacet, podle jiné dokonce dvaapadesát. Jsou uloženy v tajných skrýších v Tibetu, u Aboriginů a kdoví, kde ještě. Lidstvo je musí urychleně najít a dát jejich sílu dohromady, chce-li

zabránit blížící se katastrofě a otevřít si cestu k novému rozvoji.

Skeptici se smějí – a tentokrát zřejmě právem. I když v otázce původu lebek by měli být zdrženliví. Snaha dokázat, že lebky jsou falzifikát, jde „přes mrtvoly“.

Odborný časopis *Journal of Archeological Science* na jaře roku 2008 uvedl, že obě neznámější lebky, tedy ty, které vlastní Britské muzeum a Smithsonian Museum, jsou padělky. Rozhodla o tom prohlídka pod elektronovým mikroskopem. Mikroskopické škrábance, které se na lebkách našly, neodpovídají těm, co jsou na povrchu křišťálových číši a předmětů z dob Mayů a Aztéků.

No bodejť by odpovídaly! Kdyby lebky neměly tak dokonale vybroušený povrch, asi by nás tak silně nezaujaly.

Odborníci také našli údajné stopy frézy a ocelových nástrojů v kombinaci s diamantem a korundem.

A proč se to ukázalo až pod elektronovým mikroskopem? Navíc při ručním broušení by práce na jedné lebce trvala staletí. Při užití diamantové brusky asi rok. Kdo měl tolik času a prostředků, aby se bavil podvrhem? A proč? Kde sehnal více než pět kilogramů těžký kus horského křišťálu?

„Je pravděpodobně z Německa nebo z Madagaskaru,“ říkají experti.

Anebo také odjinud?

Scenaristé čtvrtého dílu *Indiany Jonese* pochopili, že fantazii a realitu v tomto případě lze jen stěží rozlišit. Podle nich jde o skutečné lebky křemíkových bytostí, které k nám přilétají z prostoru mezi vesmíry.

A pak si vyberte.

Uvnitř této budovy je ukryta tajemná socha Arca da Tonta.

před jeho jménem to přímo potvrzuje. *(Také afričtí Dogonové vyprávějí, jak mimozemšťan Nommo přiletěl z kosmu v arše.)* Socha je dnes umístěna v pagodovité věži se sedmi střechami. Její podoba je přísně tajná. Ví se jen, že je velmi, velmi stará. Dosahuje výšky necelé čtyři metry a podle domorodců stále roste. Prý z ní vyzařuje magická síla.

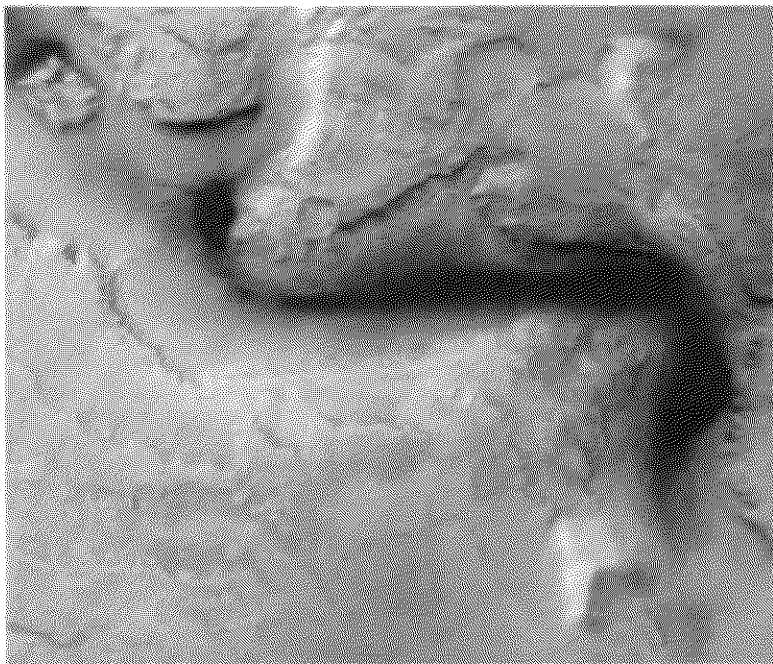
Vydává energii, kterou člověk v její přítomnosti pocítí? A proč ji nikdo z přespolních nesmí spatřit?

V jiných případech na Bali nikomu nevadí, když si prohlížíte starověké artefakty, dokonce ani když jsou přímo spojovány s božskými bytostmi a jejich nebeskými loděmi. Takzvaný Měsíční vůz, který se podle legendy před dávnými časy zřítíl z oblohy v Pejengu, je dnes vystaven v chrámu, kam mohou i turisté. Fotografovat a natáčet se smí ze všech stran.

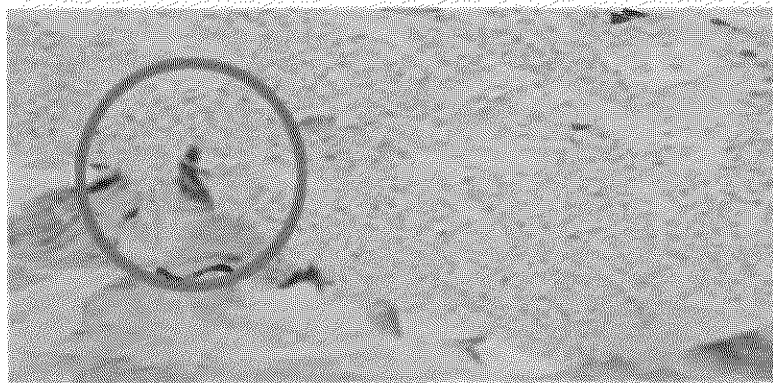
Socha v Trunyanu je ale přísné tabu. A nejen pro cizince. Ani domorodci nevědí, jak vypadá. Spatřit ji smějí jen jednou za rok při oslavách Sada Gede Brutuk, které se konají za říjnového úplňku, a i tehdy je celá zahalena mušelínem. Podle některých zpráv je zdobena ornamenty a vypadá velmi „zvláště“. Ani při mé další návštěvě vesnice o rok a půl později se mi nepodařilo najít nikoho, kdo ji viděl „naostro“. Jednou za tři roky je vybrán paníc, který sochu ceremoniálně umyje a nabarví její povrch směsí vody, křídly a medu.

Vzkaz v kameni

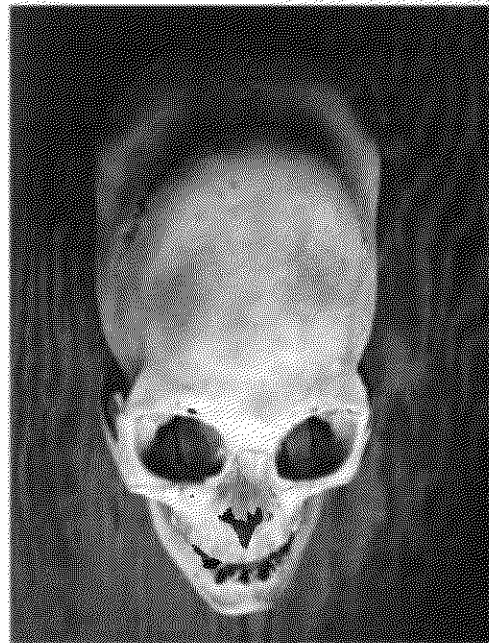
Nejzáhadnější z nových králů, kteří se na Bali ujali vlády po Indrově zásahu, byl Beda Hulu, což se dá přeložit jako Ten, který si sundává hlavu. Podle pověsti byl nadán kouzelnou mocí. Když chtěl dohlédnout do velké dálky, musel si sundat hlavu. Neznamená to, že byl takto svérázně nazýván proto,

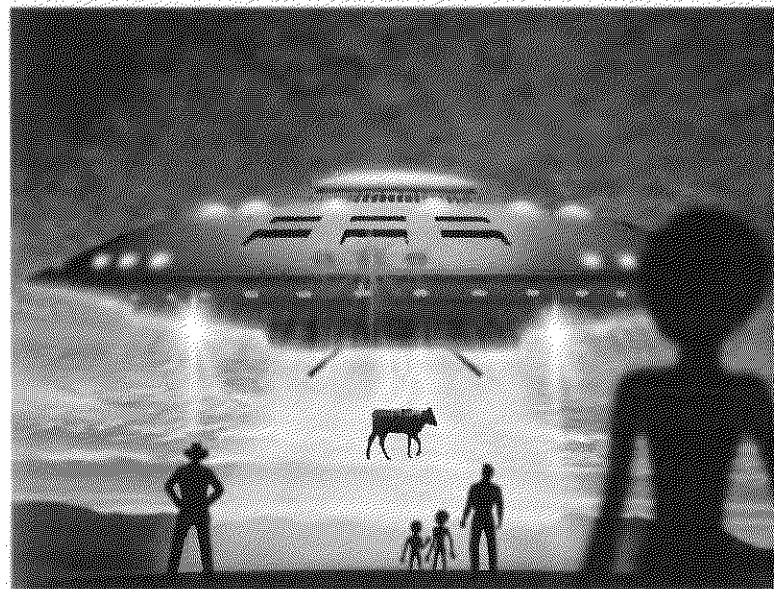
Mars dovede pořádně překvapit. Hluboký kaňon vyhloubila tekoucí voda. Vpravo dole lze rozeznat třístěnnou pyramidu. Pravidelný obdélníkový útvar leží vlevo nahoře.

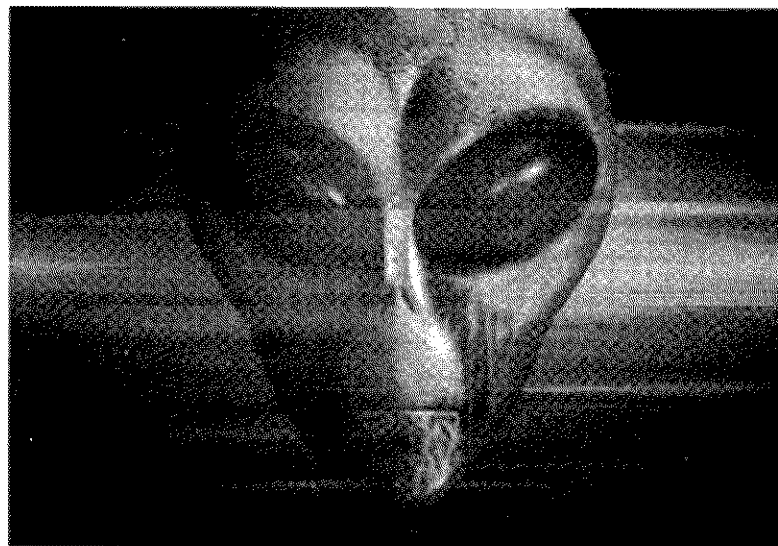

Snímek robotu Spirit vzbudil hodně rozruchu. Opravdu zachycuje sochu, nebo dokonce živou postavu humanoida?

Kolem údajných návštěv mimozemských civilizací na Zemi koluje mnoho zkazek a pověstí. Některé kosterní nálezy a archeologické objevy ale vyvolávají řadu znepokojujících otázek.

Dcera pekaře z obce Čechy pod Kosířem nesla na zámek čerstvě napečené rohlíky. Poblíž lesa narazila na malého šedého mužíka odpudivého vzhledu. Tvor ji začal obcházet, nakukoval do koše a sebral dva rohlíky. Kousl do nich a ihned je s odporem zahodil. Vzápětí odešel. Po chvíli se objevila velká kovová koule, vznášela se volně v ovzduší a pak zmizela na obloze. Vylekané děvče utíkalo na faru a chtělo se vyzpovídat. Záznam o této události se dochoval jak ve farních knihách, tak v zámeckém archivu s poznámkou, že za nedodané rohlíky byla udělena pokuta.

Dr. David M. Jacobs z Temple Univerzity ve Filadelfii přes čtyři roky zkoumal případy více než šedesáti lidí, kteří prožili únos do UFO. Aby překonal ztrátu paměti, kterou oběti většinou utrpěly, použil hypnózu. Jednotlivé výpovědi pečlivě utřídil, vyhledal shody a rozdíl, soustředil se přitom i na drobné detaily. Shrnutí všech poznatků mu umožnilo vytvořit nejčastější scénář únosů a získat přesný popis šedivců. V mnoha

Také australští Aboriginové se kromě vysokých bílých bytostí museli setkávat s malými šedivci, které ovšem zobrazovali jen výjimečně.

ohledech skutečně připomínají spíše humanoidní roboty než živé tvory.

„Vypadají identicky, jako by byli vyrobeni podle jednoho vzoru. Jejich obličej nemá individuální rysy, které by je rozlišovaly jednoho od druhého. Neodrážejí se v nich emoce. Například jeden nevypadá šťastně a druhý smutně.

Mají velice vyvinutou rutinu. Zřídka změní svůj způsob práce. Jsou zaměřeni na svůj úkol, bez ohledu na podmínky. Některé oběti měly dojem, že vykonávání několika úkonů najednou jim působí těžkosti.

Obvykle jsou řízeny další bytostí. Ta vypadá podobně, ale je o něco vyšší. Šedivci za každých okolností zachovávají klid, i když mají neshody nebo jiný názor na řešení nějakého problému, nikdy se nehádají. Vyšší bytost se občasjevila „podrážděná“, když šedivci nevykonali úkol tak, jak si přála.

u mimozemských bytostí. V naprosté většině všech únosů do UFO se hovoří o pokusech s umělým oplodněním pozemských žen.

Je tato tajemná dětská mumie důkazem, že k tomu docházelo už v dobách starého Egypta?

Malí a zelení

V polovině května roku 2008, rok poté, co tak učinila Francie, i britské ministerstvo obrany se rozhodlo zveřejnit část dat týkajících se případů UFO.

Proč jen část a jaké okolnosti rozhodovaly o tom, co veřejnost smí vědět a co jí prozatím zůstane utajeno?

I přes tuto námitku byl zájem obrovský. Internetové stránky s uvolněnými informacemi ihned po startu zkolabovaly. Souhrnná zpráva konstatovala, že Británii již mnoho let navštěvují vetřelci z hloubi vesmíru. Od poloviny minulého století bylo v zemi hlášeno na jedenáct tisíc UFO. Úřady v dobách studené války každou informaci prověřovaly pro případ, že by šlo o sovětské či jiné nepřátelské letadlo.

„Některé zprávy zůstávají bez vysvětlení, ale nenašli jsme žádný důkaz, že tyto jevy představují nějakou hrozbu pro národní bezpečnost, a proto není důvod k hlubšímu vyšetřování s pomocí zdrojů obrany,“ stojí v oficiálním dopise z roku 1985.

Ministerstvo zavrhnulo 90 procent pozorování z řad veřejnosti jako neopodstatněná, u zbylých ponechalo otazník, ale s ujištěním, že nejde o žádnou významnou hrozbu pro Británii. Nevysvětlených tedy zůstalo 1100 případů, což je na zemi s tak rozvinutou vědeckou základnou skutečně velké množství.

Odtajněné dokumenty z let 1978 až 1987 uvádějí, že zatímco nahlášené vesmírné lodě mimozemšťanů mají různé velikosti, tvary a barvy, členové jejich posádek jsou prý vždy zelení. Potvrzují to četní svědkové i z jiných zemí. Kdyby nějaký průzkum veřejného mínění položil lidem otázku, jak si představují mimozemšťany, nejčastější odpovědí by nepochybně bylo, že to jsou malí zelení mužičci.

Pokud to není jen domněnka hojně podporovaná ilustrátory sci-fi a filmovými maskéry, ale holá skutečnost. Co z ní můžeme vyčíst?

Zatím se nikomu nepodařilo rozluštit, proč lidé mají různou barvu pleti. Přesněji řečeno, proč v organismu té či oné rasy dominuje určitý gen, který se postará o to, že je jeho majitel bílý, černý, žlutý či rudý. Nějaký důvod to jistě má. Ještě nedávno byli vědci přesvědčeni, že když docházelo k migraci lidstva, původně černí obyvatelé po příchodu na chladný sever zběleli, protože se jejich organismus zbavil nadměrného množství melaninu – už nebylo nutné chránit kůži před ostrými slunečními paprsky. Nyní se říká, že evoluce se u obyvatel severu rozhodla pro bílou pleť, aby jim umožnila přijímat více slunečního světla, a tělo tak mohlo vytvářet dostatek vitamínu D.

Zelená barva mimozemšťanů může skrývat odpovědi na řadu záhad, které zatím neumíme rozluštit. Z čeho získávají energii, když nejsou vybaveni ústy pro příjem potravy ani otvory pro vyvedení výkalů? Žádný ze svědků unesených do UFO nepopsal nic, co by souviselo s přípravou nebo konzumací jídla. Jak velké zásoby by museli mít při dlouhých letech kosmem, pokud nepředpokládáme využití „červích děr“ či jiných způsobů cesty ve stylu „cobydup“, tedy teď jsme tady a za okamžik úplně jinde?

Na Zemi je zelená barva dominantou rostlin. Způsobuje ji chlorofyl. Téměř všechny živé organismy využívají ve svých

Na jiné planetě

Otázka, proč se to přihodilo zrovna mně, sužuje každého uneseného. Betty Andreassonová to nechápala tím spíš, že byla křesťanka tělem i duší. V zimě roku 1967 jí pevná víra pomáhala přečkat těžké období, kdy její manžel ležel po autohavárii v nemocnici a ona se s pomocí svých rodičů starala o sedm dětí. Žila v Ashburnhamu na severu Massachusetts. To, co se tam jedné noci událo, popisuje publikace UFO z nakladatelství Time-Life Inc.

„Teplý vzduch s tajícím sněhem zahalil 25. ledna malé městečko do mlhy. Té noci světla domku Andreassonových zprvu začala blikat a pak zhasla úplně. V týž okamžik začalo prosvěcovat zvenku růžové světlo kuchyňským oknem dovnitř domu. Otec Betty Andreassonové nahlížel na dvůr a stal se svědkem něčeho pozoruhodného. V jeho čestném prohlášení stálo: ‚Ta stvoření, která jsem viděl oknem Bettyna domu, mi připadala jako svatojánské mušky. Myslel jsem, že si děti oblékly směšné oblečky, aby vypadaly jako lidé z Měsíce. Jeden z nich se na mne zadíval a já se cítil nesvůj. To je vše, co si pamatuji.‘

Později Betty Andreassonová prohlásila, že celá její rodina upadla do bezvědomí. Ona však zůstala při smyslech a pozorovala, jak malí mimozemšťané vstupují do domu zavřenými dveřmi. Popsala vetřelce jako malé šedivé a hubené postavy s velkýma kočičíma očima. Jejich ruce měly po třech prstech a těla byla oděna do zářivě lesklých uniforem.

Mimozemšťané se dorozumívali s touto ženou telepatii. Požádali ji, aby je následovala, a tak pomohla celému světu. Po velkém zdráhání, napůl hypnotizovaná, vstoupila do oválného korábu, který přistál na dvorku.

Na palubě vesmírné lodi se stala předmětem nepříjemných lékařských zkoušek. Jeden okamžik jí mimozemšťané dokon-

ce vnořili jehličky s dráty do jejího nosu a pupku. Bolestivé podněty tišili jen přiložením dlaní na čelo. Když skončili své pokusy, zavedl ji kapitán dlouhým černým tunelem do místnosti, kde byla uzavřena pod skleněný poklop. Ten se začal napouštět šedavou kapalinou, která pokryla Betty Andreassonové celé tělo a údajně ji chránila během cesty na mateřskou planetu mimozemšťanů.

Když přistáli, ona a dva mimozemšťané se několika tunely dostali z lodi do strašidelné krajiny bez známek života. Blikání červených světél je doprovázelo na kluzké cestě prolétající se mezi podivnými hranatými budovami. Betty Andreassonová byla bez sebe zděšením při pohledu na bezhlavá stvoření podobná lemurům hemžící se kolem nich. Spolu s únosci je však bezpečně minuli.

Potom prošli kruhovou membránou a žena se ocitla v novém prostředí. Ovzduší bylo nyní zelené a po každém boku cestovatelů se pohybovala mlhavá vodnatá těla. Před skupinkou se objevila pyramida a řada ve vzduchu zavěšených krystalů, od kterých se odráželo nádherné světlo. Zdroj světla ležel na konci cesty, ale jeho viditelnost byla zastřena ještě úžasnějším výjevem. Zjevil se před nimi obrovský pták, který vypadal jako orel, ale byl dvakrát větší než člověk a vyzařoval intenzivní světlo, přesto jej žena pozorovala, napůl oslepená světlem, tak dlouho, až pták zmizel. Na jeho místě uhasínal malý oheň v popelu, ze kterého se odplazil tlustý šedivý červ.

Silný hlas po Bettyně pravici zakřičel její jméno. Řekl jí, že byla vyvolena, ale její vlastní poslání se prozatím nedozví. Žena namítala, že věří v Boha, a hlas jí odvětil, že to je právě důvod, proč byla vyvolena. Nic víc jí už neřekli a mimozemští průvodci ji provedli zeleným i červeným prostředím zpět do oné místnosti se skleněným poklopem. Pravděpodobně vůdce oněch stvoření, jehož jméno znělo jako Quazгаа, jí řekl, že se s ní podělí o nějaké recepty, které by mohly pomo-

„Jsou něco na způsob stigmat, vytváří je vlastní mysl pacienta,“ vynášejí trumf nevěřící. „A nezapomínejte na kulturní vliv. Dříve lidi strašili bezhlavý rytíř a Bílá paní. Dnes díky filmu a televizi jsou to kosmické příšery,“ zvedají výhrůžně prst.

Nějak se pozapomnělo, že výpovědi většiny unesených byly získány pomocí hypnózy. Jen tak se podařilo oživit potlačené vzpomínky. Téměř všichni vypovídali stejně a nikdo neměl žádné příznaky napovídající duševní chorobě.

V roce 1978 byl na Kalifornské státní univerzitě učiněn unikátní pokus s osmi jedinci, kteří neměli ani ponětí o fenoménu únosů do UFO. Lékař jim v hypnóze vsugeroval, že byli uneseni mimozemšťany. Neuvedl ale žádné podrobnosti. Po probuzení „mystifikovaní“ jeden po druhém popisovali, co se jim stalo. Líčili detaily svého únosu, ale každý jinak, podle toho, jak pracovala jejich fantazie. Ani jeden neuvedl lékařské zákroky, odevzdání vzorku krve, natož odběr spermatu, umělé oplodnění nebo konání se sexuálním podtextem, které často líčí skutečné oběti.

„Jev zvaný UFO je reálný. Není to fantazie nebo fikce. Některé z těchto objektů jsou řízeny buď ručně, automaticky, nebo dálkově. Jsou buď kruhové, nebo eliptické, na spodní straně zploštělé a nahoře s kupolí... UFO jsou nepochybně mimozemské vesmírné lodi, které Zemi z neznámých důvodů pozorují,“ uvedl člen přísně tajné americké vojenské operace Majestic 12 generálporučík Nathan F. Teiwining ve své zprávě.

Navzdory tomu okolnosti některých výjimečných případů napovídají, že ke kontaktu s „neznámými“ nedošlo fyzicky, ale pouze v mysli. Že určití lidé vstoupili ve stavu změněného vědomí do jiné dimenze, do paralelního světa, do absolutního jinde či jak chcete nazvat tento skutečný „matrix“ a setkali se

s jeho obyvateli. A to vše, aniž jejich tělo opustilo postel nebo jiné místo na Zemi.

Protiřečím si?

Doufám, že ne. Kromě skutečných setkání s mimozemskými tvory v našem trojrozměrném prostoru zachycujeme i ozvěny „virtuálního“ kontaktu. Docházelo k němu již před desítkami tisíc let. Některé prehistorické malby v jeskyních nelze vyložit jinak.

Prolomit brány reality lze jen několika málo způsoby. Indičtí sádhuvové i muslimští fakíři dlouhodobým hladověním a tělesným utrpením získávají vlastnosti, které nás fascinují. Dovedou zpomalit či úplně zastavit tep svého srdce, nechat se pohřbit na řadu dnů do země, i v krutém mrazu vnitřní energií rozehřát své tělo tak, že na něm usuší mokré prostěradlo. Ale to je jen pozlátko, vedlejší efekt hlavního cíle, kterým je osvětlení. Pomíneme-li teologické pojmy jako je „spojení s bohem“, „poznání pravdy“ či „vystoupení do vyšších sfér“, lze zjednodušeně říci, že jde o průnik do míst, kam se „běžný“ člověk nikdy nedostane, o nahlédnutí do jiné reality, pokud tak můžeme ono tajemné cosi pojmenovat. Je to jako když horolezec stoupá k vrcholu, který je stále zahalen oblaky. Nikdo neviděl, co je tam nahoře, a pokud ano, nebyl schopen to věrohodně tlumočit. Někteří se vůbec neodvážejí vydat na cestu, jiní to vzdají hned na začátku, další až po dlouhém snažení. Jen málokdo učiní poslední krok. Vynoří se z temného příkrovu a najednou „VIDÍ“. Mračna teď halí svět tam dole pod ním, zatímco...

Bez osobní zkušenosti se nedá pochopit pravá podstata toho, co je ukryto ve světle nad vrcholem.

Šamani a mágové starověkých civilizací hledali zkratku. Pochopili, že mohou opakovaně tlouci na brány zapovězené třinácté komnaty, když budou v transu.

Požíval ji i sám bůh Indra, známý svými výlety do vesmíru. Tajemství sómy nebylo nikdy spolehlivě odhaleno, i když většina odborníků soudí, že šlo o extrakt z muchomůrky červené, kterou Ariji nacházeli v horách Afghánistánu.

Může se člověk s pomocí výjimečných halucinogenů přenést do jiných světů? Není to jen klamná iluze? Máme důkazy, že lze „tam jinde“ získat ověřené informace, které se stanou součástí naší reality?

Mozek, i když nevíme jak, opravdu dokáže v určitých případech nevyzpytatelně čerpat z neznámých zdrojů a ukládat do paměti obrovská kvanta znalostí.

V roce 2008 Kanaďanka Rosemarie Doreová prodělala mozkovou příhodu. Poté začala mluvit pomaleji a slova vyslovuje s přízvukem typickým pro východní pobřeží Kanady.

„Je to fascinující, protože Rosemarie tuto oblast nikdy nenavštívila a nikdy se nesetkala s nikým, kdo by měl podobný přízvuk. Její rodina pochází z Irska a Dánska a nikdo z jejích rodičů nikdy nežil jinde než jižně od Ontaria,“ říká profesor Alexandre Seigny.

Případ je výjimečný tím, že Doreová pouze změnila nářečí, jako kdyby roditel Pražák začal mluvit hanácky. Syndrom cizího přízvuku, kdy lidé po úrazech či poškození mozku začnou mluvit jinak, je znám již delší dobu. Vždy se ale jedná o přízvuk či jazyk jiné země.

V roce 2004 zaznamenala média příběh šedesátileté Britky Lyndy Walkerové, která po mrtvici začala mluvit s jamajským přízvukem. V roce 1999 se u Američanky Tiffany Robertsové objevil silný anglický přízvuk, který podle britských novin nejvíc ze všeho připomínal Lízu Doolittlovou, hlavní postavu muzikálu My Fair Lady. A v září roku 2007 se po dvou dnech v kómatu „zázračně“ naučil anglicky osmnáctiletý český plochodrážník Matěj Kus. Do té doby dal dohromady sotva pár anglických slov.

Je nesporné, že náš mozek je schopen zcela měnit svůj pohled na realitu, aniž by vyvinul zvlášť velké úsilí. Stačí jednoduchý přírodní prostředek s psychoaktivní látkou.

Graham Hancock si předtím, než ukončil své ayahuaskové experimenty, do deníku zapsal: „Hmota a duch. Jak nahoře, tak dole. Věda nás učí, že materiální svět je primární a jediná realita. Ale viděno perspektivou ayahuasky to je zcela jinak. To, čemu říkáme materiální svět, naše ‚samovolná‘ realita, je pouze součást vzoru – dokonce zřejmě ani ne primární součást. Očima ayahuasky může být viděn další ‚svět‘, další realita, možná mnoho jiných. A protože tyto světy se prolínají s naším, může se ukázat, že účinky v tomto světě mají své příčiny v jiných světech. Možná je materiální svět opravdu výtvar duchů; pokud je tomu tak, pak ho ale zřejmě stvořili proto, že ho potřebují (pro své vlastní zkušenosti/vývoj/rozvoj?). Materiální svět, je-li odříznut od světa duchů, se stává zbytečným a prázdným. Proto materiální svět potřebuje také svět duchů. Ayahuasca a podobné rostliny-učitelky zřejmě poskytují přímé spojení s říší duchů pro senzitivní bytosti z materiálního světa. Tyto rostliny nás vzdělávají tím, že nám umožňují prostřednictvím vidění poznat realitu nadpřirozena – což je pro nás, jakožto bytosti vázané na materiální, něco nemožného nebo obtížného.“